

A reîncepe

Terminând pasajul Pirineilor, după o scurtă perioadă petrecută la Pamplona, s-a stabilit la Burgos. De aici, în mijlocul multor restrângeri, într-o țară devastată, a dezvoltat un intens apostolat.

01.01.1938

Terminând traversarea Pirineilor, după o scurtă perioadă petrecută la Pamplona, s-a stabilit la Burgos. De aici, în mijlocul multor restrângeri, într-o țară devastată, a dezvoltat un intens apostolat.

Zona așa-zisă „națională” a Spaniei, în acel timp de război, stabilise la Burgos capitala sa provizorie. Aici era guvernul, funcționarii, multe persoane în așteptarea de a se reîntoarce la propriile orașe și chiar mulți ecleziaști. Aici, dincolo de considerații politice, s-a reaprins zelul religios, poate prin contrast față de persecuție.

După traversarea Pirineilor fondatorul s-a stabilit la Burgos, și s-a instalat într-un hotel modest, Hotel Sabadell. De la acea bază operativă s-a răspândit un apostolat foarte intens. Trebuia să găsească persoanele cunoscute înainte de război și să continue formarea lor. Nu a cruțat, pentru aceasta, diferite călătorii, deși în absoluta lipsă de bani și cu neajunsurile devastării războiului. Mulți veneau să-l afle în puținele momente de permisiune militară. Și Părintele îi stimula pe toți spre orizonturi ample și care se văd

în perspectivă, și tinerii doreau acele colocvii încurajatoare. „Aveam obiceiul să mă plimb de-a lungul râului Arlanzón pentru a vorbi cu acei tineri, pentru a le asculta confidențele lor, pentru a-i orienta cu sfatul oportun care îi întărea sau le deschidea noi orizonturi de viață interioară; și mereu, cu ajutorul lui Dumnezeu, îi încurajam, îi stimulam îi făceam pasionați pentru viața lor de creștini. De multe ori plimbările noastre ajungeau până la mănăstirea din Las Huelgas; în alte ocazii dădeam o fugă prin catedrale.

Îmi plăcea să mă sui pe unul din turnurile sale, pentru a-i face să contemple de aproape acelor tineri pădurea de turle, o autentică broderie de piatră, rodul unei munci răbdătoare, obositoare. În acele conversațiuni notam că întreaga acea minune nu era vizibilă de jos. Și, pentru a materializa ceea ce foarte adesea le-am explicat,

comentam: aceasta este munca lui Dumnezeu, Opera lui Dumnezeu!: a duce la sfârșit munca profesională cu perfecțiune, în frumusețe, cu grația acestor delicate dantele de piatră”.

Apostolul apostolilor

Părintele visa la marea expansiune a lui Opus Dei, visa la o slujire rodnică pentru Biserică. Și se gândea deja să pregătească acei tineri pentru a-i trimite în alte țări. „Făceam, tu și eu, rugăciunea noastră, la căderea serii. Se auzea, aproape, ropotul apei. Și, în acea liniște a orașului castilian, auzeam încă voci diferite care vorbeau într-o sută de limbi, țipând neliniștit că nu-l cunoșteau pe Cristos. Ai sărutat Crucifixul fără reținere, și i-ai cerut să fii apostolul apostolilor”.

Am vizitat pentru a vorbi despre Operă mulți episcopi, și de la toți am obținut stima și încurajare. Și adunam obiecte liturgice și tot ce

poate sluji pentru a reîncepe la Madrid îndată ce va fi posibil. Mai ales căuta cărți, cerându-le ca o pomană de la oricine le putea da: acei tineri trebuiau să se formeze foarte bine pentru a-l purta pe Cristos în diferitele țărâmurii ale științei și ale culturii.

Teză, călătorii, corespondență

Ca totdeauna, predica cu exemplul. Deoarece materialul tezei sale de doctorat s-a pierdut la Madrid cu războiul, a inițiat o nouă cercetare pe lângă mănăstirea Las Huelgas, care prezenta un caz canonic singular de jurisdicție.

S-a dedicat unei dese corespondențe pentru a menține contactele cu toate persoanele deja cunoscute, în special cu fiii săi spirituali. Scrisori scurte, stimulatoare, părintești. Dar până când va dura acea așteptare? El o împărtășea cu mortificații, pocăințe și posturi foarte severe, și cu

hotărârea de a încredința Domnului orice preocupare economică. Sumele slabe pe care printre toți le puteau aduna nu ajungeau nici chiar pentru supraviețuire.

Din nou la Madrid

În sfârșit a sosit știrea: putea să se întoarcă la Madrid. Sfânta nerăbdare îl purtă pe Părintele Josemaría să ajungă în capitală cu primul convoi militar care intra în oraș.

A fost primul preot care s-a întors la 28 martie 1939. Rezidența studenților, care a costat atâtea sacrificii, era complet distrusă. Mișcat, a adunat din dărâmături o ramă cu scrisul pe care însuși Isus în Evanghelie l-a definit porunca nouă și în care a pus semnul de recunoaștere a discipolilor săi: „Iubiți-vă unii pe alții cum eu v-am iubit...”

A reîncepe. O speranță și un spirit de sacrificiu ieșit din comun l-au condus să deschidă o altă Reședință universitară. Acolo s-a transferat și familia sa. Mama și sora se îngrijeau să organizeze treburile domestice și lor li se datorează, în bună parte, tonul familiar al casei, pe care le au de atunci toate centrele lui Opus Dei.

În iunie a predicat un curs de exerciții spirituale pentru studenți în apropierea Valenciei, care a dat impuls la munca Operei în acel oraș. Și la Valencia, în luna septembrie, a fost tipărit Camino (Drum). Soseau multe persoane care doreau să se dăruiască lui Dumnezeu În Opus Dei, angajându-se complet: cu chemarea creștină fie în viața familială fie în celibatul apostolic. A urmat expansiunea în alte provincii.

Evenimentele europene împiedicau să se gândească la alte țări. În 1940 se deschidea un nou centru la

Madrid, care a permis formarea
noilor veniți.

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/a-
reincepe-2/](https://opusdei.org/ro-ro/article/a-reincepe-2/) (20.03.2026)